

[Alice Faber]

sådan sagsbehandling må vare, og ansætter de folk, der skal bruges.

Der er på nuværende tidspunkt ingen grund til at overveje lovændringer og i alle tilfælde ikke efter de retningslinjer, justitsministeren lægger op til. Der er måske andre områder af lovgivningen – f.eks. vedrørende familiesammenføringer – som vi kunne tænke os forbedret, men vi vil gerne se tiden lidt an. Vi kan på ingen måde være med til at nedlægge flygtningesnævnet og overlade afgørelserne alene til direktoratet for udlændinge – vi er bange for, at afgørelserne vil blive for vilkårlige – og jeg vil gerne spørge ministeren igen: er det ikke sjældent, at nævnet omgør direktoratets afgørelser?

Men vi må altså fastholde den asylprocedure, der sikrer grundige overvejelser og undersøgelser.

Hvis der på et eller andet tidspunkt skulle blive brug for at overveje en begrænsning af de anerkendte flygtninges krav på vedvarende ophold, findes der jo en mulighed i lovens § 20, som hr. Ole Espersen var inde på. Der tales her om en vedvarende flygtningestrøm. Meningen bag paragraffen var at bruge en hidtil kendt fremgangsmåde, nemlig at gå ud i det internationale samfund og først og fremmest via FNs højkommisariat anmode om bistand til genbosætning, men en sådan situation er vi ikke i med den nuværende tilstrømning; det er altså ikke rigtigt, hvad ministeren siger i redegørelsen. Vi mener, der er behov for at få en forklaring fra udenrigsministeriet på, hvorfor der er så mange iranske flygtninge netop nu. Den tidligere debat viser, at ministerens redegørelse utrolig meget mangler en fremstilling af, hvad der ligger bag den flygtningestrøm. Det har åbenbart ikke været muligt for justitsministeren at give os den forklaring nu, men vi vil gerne have den.

Jeg vil gerne sige lidt om asylansøgernes ophold her i landet i sagsbehandlingstiden – ud over det, jeg har nævnt om sagspresset i indvandrerdirektoratet. Når flygtninge kommer til landet, er det ofte efter langvarige, meget usikre perioder, hvor de kan have været udsat for forfølgelse, fængsling, tortur og mord på venner og familie, rædsler, som naturligvis præger deres sindstilstand. De har ofte svært ved at forstå, at de er omgivet af mennesker, som ikke vil dem noget ondt. Deres flugtruter har også ofte været særdeles

farefulde. Derfor er det meget vigtigt et øjeblik at se på, hvordan vi behandler dem i asylperioden, medens deres sager bliver undersøgt. Det er en uhyre traumatisk situation at udsætte flygtninge for, denne lange ventetid. Der må som tidligere nævnt fastsættes en tidsramme for sagsbehandlingen. Justitsministeren er inde på de store udgifter. Nogle af dem kunne nedsættes væsentligt, hvis ventetiden i asylfasen blev nedsat. Mon ikke udgifterne til meransættelse af personale i direktoratet hurtigt kunne opvejes ved det, man sparer ved en forkortelse af sagsbehandlingstiden?

Ministeren er meget glad for Røde Kors' indsats. Det kan vi forstå, hvis det bare drejede sig om at spare penge. Men vi kan ikke acceptere, at ministeren løber fra sit ansvar og overlader indkvarteringen og den øvrige sociale forsyning til private uden at bekymre sig om, hvilke forhold de pågældende flygtninge udsættes for. Et mindstemål for en sådan fremgangsmåde må være, at justitsministeren stiller krav til de organisationer, som overtager dette ansvarsfulde hverv, og stiller støtte til rådighed, i den udstrækning der måtte være behov for det. Det er ikke turister på Europabesøg, men som tidligere nævnt folk med meget store psykiske problemer, med en stadig angst i sig og med angst for, om de nu får lov til at blive her. Det er ikke enhver tilfældig person, der kan klare at støtte i sådan nogle situationer. Kender Røde Kors sine medlemmer så godt, at man ved, hvem der kan bruges til disse vanskelige opgaver?

Ministerens indstilling i denne redegørelse er præget af en fornærmet holdning. Ministeren fik ikke sit forslag igennem, men indgik et kompromis, da der var flertal imod ministerens eget forslag. Ja men dog! Det er jo den politiske hverdag her, og ministeren stemte jo også for lovforslaget. Men det er ikke rimeligt, at en minister behandler den situation, vi er i for øjeblikket, ved at afgive en sådan redegørelse, der er fyldt med sure opstød over, at ministeren ikke fik sin vilje, og næsten kun det. Ministeren burde have givet folketinget en redegørelse for, hvad der ligger bag flygtningestrømmen, som jeg sagde før, fra Iran netop nu. Det ønsker vi stadig, men hvis justitsministeren ikke kan, så må vi, som jeg tidligere har nævnt, bede udenrigsministeren give os den.